

Sygn. akt IV K 524/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: SSR Barbara Rezmer

Protokolant: Tomasz Handorf

Przy udziale Prokuratora Grażyny Sapielhy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 2 września 2016r., 10 listopada 2016r., 7 grudnia 2016r., 21 lutego 2017 r. i 28 marca 2017 roku

sprawy:

A. W. (1), syna P. i B. z d. T., urodzonego dnia (...) w S., PESEL (...)

Oskarżonego o to, że:

I. w dniu 6 stycznia 2014 roku w S. przy ul. (...) groził K. U. pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły u w/wym. pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

to jest o czyn z art.190§1kk

II. w dniu 6 stycznia 2014 roku w S. przy ul. (...) znieważył K. U. słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe

to jest o czyn z art.216§1kk

III. w dniu 6 stycznia 2014 roku w S. przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną K. U. poprzez uderzenie w/w pokrzywdzonego dwukrotnie otwartą dłonią w głowę

to jest o czyn z art.217§1kk

IV. w dniu 18 grudnia 2013 roku w S. przy ul. (...) znieważył K. U. słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe

to jest o czyn z art.216§1kk

oraz

A. W. (2), syna A. i M. z d. O., urodzonego dnia (...) w S., PESEL (...)

Oskarżonego o to, że:

I. w dniu 6 stycznia 2014 roku w S. przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną K. U. poprzez szarpanie w/w pokrzywdzonego

to jest o czyn z art.217§1kk

orzeka

1. uznaje oskarżonego A. W. (1) za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 6 stycznia 2014 roku w S. przy ul. (...) groził K. U. pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły u w/wym. pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, w celu zmuszenia go do określonego zachowania tj. pokazania trzymanego przedmiotu, którego to celu nie osiągnął z powodu postawy pokrzywdzonego tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 191§1kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 191§1kk przy zastosowaniu art. 4§1kk i art. 58§1kk według stanu prawnego obowiązującego w dacie czynu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

2. uznaje oskarżonego A. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach II i IV czynów, stanowiących ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91§1kk i za to na podstawie art. 216§1kk w zw. z art. 91§1kk przy zastosowaniu art. 4§1kk według stanu prawnego obowiązującego w dacie czynów wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

3. uznaje oskarżonego A. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie III czynu i za to na podstawie art. 217§1kk przy zastosowaniu art. 4§1kk według stanu prawnego obowiązującego w dacie czynu wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

IV. . na podstawie art. 91§2kk przy zastosowaniu art. 4§1kk według stanu prawnego obowiązującego w dacie czynów orzeczone wobec A. W. (1) kary łączy i orzeka wobec niego karę łączną 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

V. na podstawie art. 46§1kk przy zastosowaniu art. 4§1kk według stanu prawnego obowiązującego w dacie czynów orzeka od oskarżonego A. W. (1) na rzecz K. U. kwotę 800 (ośmuset) złotych tytułem zadośćuczynienia;

VI. uznaje oskarżonego A. W. (2) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 217§1kk przy zastosowaniu art. 4§1kk według stanu prawnego obowiązującego w dacie czynu wymierza mu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

VII. na podstawie art. 627kpk w zw. z art. 633kpk zasądza od oskarżonych zwrot kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa ;

- od A. W. (1) w 4/5 części oraz opłatę w wysokości 60 (sześćdziesięciu) złotych;

- od A. W. (1) w 1/5 części oraz opłatę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) złotych;

VIII. na podstawie art. 627kpk zasądza od oskarżonych solidarnie na rzecz K. U. kwotę 756 złotych tytułem zwrotu kosztów poniesionych z tytułu ustanowienia pełnomocnika

Sygn. akt IV K 524/15

UZASADNIENIE

K. U. i N. Z. mieszkają w S. przy ul. (...). Pomiędzy K. U., a sąsiadem A. W. (1), zamieszkałym w tym samym budynku w lokalu nr (...) powstał konflikt, z powodu palenia przez sąsiada na klatce schodowej papierosów.

W związku z tym K. U. za każdym razem widząc A. W. (1) na klatce z papierosem zwracał mu uwagę i otwierał okna, aby wywietrzyć budynek. Z kolei nie podobało się to A. W. (1) z tego względu, że było wtedy na klatce zimno. Przy tej okazji częstokroć ubliżał K. U. słowami wulgarnymi.

Dowód: zeznania K. U. – k.169-171, k.13-14,

zeznania N. Z. – k.180-182, k.44v.

W dniu 18 grudnia 2013 r. K. U. czując dym papierosowy na klatce schodowej postanowił otworzyć okno, aby przewietrzyć budynek. A. W. (1) wyszedł więc z mieszkania i w trakcie wymiany zdań zaczął go wyzywać słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe.

Dowód: zeznania K. U. k.169-171, k.13-14,

- nagranie na płycie CD – k.20,

- protokół oględzin rzeczy – k.25- 28,

W dniu 6 stycznia 2014 r., około godz. 13.00 K. U. poszedł na strych wieszać pranie. Usłyszał, że na klatce schodowej jest A. W. (1). Jak skończył wieszać pranie, to włączył kamerę w telefonie, gdyż wcześniej wielokrotnie sąsiad go znieważał słownie, po czym wyszedł ze strychu. A. W. (1) palił papierosa.

A. W. (1) nie spodobało się, że sąsiad nagrywa go telefonem komórkowym i zażądał, aby ten pokazał mu urządzenie, jednocześnie grożąc przy tym i używając słów wulgarnych. K. U. przestraszył się, zwłaszcza, że A. W. (1) wypowiadając te słowa pobiegł do niego, po czym go dwukrotnie uderzył otwartą dłonią w głowę, nadal wyzywając go słowami nieprzyzwoitymi. K. U. zaczął krzyczeć, aby N. Z. wezwała Policję, gdyż sąsiad go bije. K. U. przesunął się niżej na klatce schodowej i telefon przestał nagrywać. Wówczas wyszła na klatkę schodową żona A. W. (1)-M. W.

W tym samym czasie N. Z. była w swoim mieszkaniu, w kuchni, która mieściła się przy drzwiach wejściowych do mieszkania – były one lekko otwarte - i usłyszała dobiegające z klatki schodowej krzyki męża. Gdy usłyszała prośbę K. U., zadzwoniła na numer 997 prosząc o interwencję Policji. K. U. wrócił następnie po aparat fotograficzny, aby dalej nagrywać agresywne zachowania sąsiada.

Kiedy K. U. wyszedł na klatkę schodową, przybiegł syn A. W. (1) – A. W. (2) Słyszając awanturę złapał K. U. za bluzę i zaczął go szarpać, używając przy tym słów powszechnie uznanych za nieprzyzwoite. W czasie szarpaniny złapał za aparat fotograficzny i urwał osłonę obiektywu wartą około 30 zł. K. U. nic nie nagrał aparatem, gdyż nie zdążył go nawet włączyć. Gdy zdołał się oswobodzić, schował się do mieszkania i czekał na przyjazd patrolu Policji.

Dowód: zeznania K. U. – k.169-171, k.13-14,

- zeznania N. Z. – k.180-182, k.44v,

- zeznania B. F. (1) – k.182, k.38v,

- zeznania M. K. – k.201-202, k. 39v,

- częściowo zeznania M. W. – k.183-185, k. 50-51,

- nagranie na płycie CD – k.20,

- protokół oględzin rzeczy – k.25- 28,

A. W. (1) urodził się w dniu (...) jest żonaty, posiada 2 dorosłych dzieci, które nie są na jego utrzymaniu. Ma wykształcenie techniczne. Z zawodu jest elektronikiem o specjalności radio i telewizja. Pracuje na umowę zlecenie i z tego tytułu otrzymuje dochód w kwocie około 1.700 zł. brutto. Jest właścicielem 2 - pokojowego mieszkania położonego w S. przy ul. (...).

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, w sprawie o sygn. (...), skazał A. W. (1) za czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i nast. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat próby. Ponadto orzekł wobec niego grzywnę oraz

obowiązek przeprowadzenia pokrzywdzonego. Według oświadczenia jest zdrowy psychicznie i fizycznie, nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo.

- dane personalne – k. 168, k.84v,

- dane osobopoznawcze – k. 86,

- informacja z K. – k. 203-205, k.97-99.

A. W. (2) urodził się w dniu (...) Jest kawalerem, pozostaje w związku faktycznym, ma jedno dziecko na utrzymaniu. Jego konkubina obecnie przebywa na zasiłku wychowawczym w wysokości 1.000 zł. Oskarżony ma wykształcenie wyższe. Pracuje w (...) jako pomoc kuchacza i otrzymuje z tego tytułu dochód w kwocie 1.000 zł. Posiada 2 – pokojowe mieszkanie. Nie był karany. Według oświadczenia jest zdrowy fizycznie i psychicznie, nie jest uzależniony od alkoholu ani narkotyków, nie leczony psychiatrycznie.

- dane personalne – k.91v,

- dane osobopoznawcze – k. 93,

- informacja z KRK – k. 206, k.96.

Sąd zważył, co następuje:

Przed Sądem A. W. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia złożone w sprawie, jako prawdziwe (k.168). Podczas przesłuchania w dniu 9 czerwca 2015 r. nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że nie zgadza się, że kogokolwiek uderzył, zresztą była Policja i gdyby K. U. miał jakieś ślady, to by go zatrzymali. Wskazał jednocześnie, że faktem jest, że między nim a K. U. były potyczki słowne, ale on go sprowokował nagrywając go na telefon komórkowy. Podał, że używał słów wulgarnych wobec K. U., ale mu nie groził, nie robił krzywdy. Wyjaśnił, że może padły jakieś słowa, ale to było ze zdenerwowania, bowiem K. U. potrafił być natarczywy. Wskazał, że jakoś ostatnio się go nie boi, przechodzi koło niego bez obaw (k.85).

Na rozprawie głównej A. W. (2) także nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podtrzymał złożone w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnienia w sprawie. (k.168). Podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się, wyjaśnił, że nikogo nie szarpał, nie obrażał, a K. U. kłamię. Wskazał, że ojciec mówił mu, że była sprzeczka słowna pomiędzy nim a K. U., ale on nie był tego świadkiem. Podał, że kiedy przyjechał tego dnia, to widział jedynie jak K. U. stał w drzwiach swojego mieszkania, a jego ojciec stał na schodach i była jakaś wymiana słów, ale już nie pamięta słów jakie padały. Wyjaśnił, że się wtedy nie odzywał, tylko zabrał ojca z klatki schodowej do góry i zaprzeczył, aby podchodził do pokrzywdzonego. Zaznaczył, że nieprawdą jest, aby miał z ojcem spotkanie z K. U. przed klatką schodową i mieli go szarpać. Zaprzeczył, aby kiedykolwiek kogoś szarpał (k.91).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych, którzy nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów, uznając, że jest to jedynie linia obrony zmierzająca do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Są one bowiem sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego K. U., które były spójne, logiczne i które znajdują potwierdzenie w nagraniach tych zdarzeń utrwalonych na płycie CD. Nadto korespondują one z zeznaniami N. Z. oraz po części z zeznaniami policjantów B. F. (1) i M. K., którym bezpośrednio po zdarzeniu relacjonował jego przebieg. W tej sytuacji Sąd nie widział podstaw do kwestionowania czy różnicowania prawdziwości zeznań pokrzywdzonego w odniesieniu do któregoś z czynów, zwłaszcza tego z udziałem A. W. (2). Z zeznań wynika bowiem, że pokrzywdzony nie zdażył nagrać i tego zdarzenia wskutek gwałtowności ataku, a na zamiar takiego nagrywania wskazuje uszkodzony aparat.

Za wiarygodne w całości uznał Sąd zeznania N. Z., które są zbieżne także z treścią nagrań. Oceniając te zeznania Sąd miał na uwadze fakt, że świadek wyraźnie zastrzegł odnośnie jakich zdarzeń ma wiedzę, a jakie z nich są świadkowi znane jedynie ze słyszenia od pokrzywdzonego.

Także zeznania B. F. (1) i M. K. Sąd uznał za prawdziwe. Funkcjonariusze są osobami zupełnie postronnymi zarówno w stosunku do obu oskarżonych, jak i pokrzywdzonego. Nie byli też w żaden sposób zainteresowani rozstrzygnięciem sprawy. Nie mieli oni w ocenie Sądu żadnych racjonalnych powodów, aby fałszywie przedstawiać przebieg interwencji – w szczególności relacji uzyskanych od uczestników bezpośrednio po zdarzeniu.

Zeznania M. W. Sąd co do zasady wziął pod uwagę, w takim zakresie, w jakim pozostawały spójne z przedstawionymi dowodami, z tym, że wskazać należy, że nie była ona bezpośrednim świadkiem pozostałych zdarzeń, toteż jej zeznania mogły zostać wykorzystane jedynie częściowo.

Sąd wykorzystał wskazane w stanie faktycznym dowody z nagrania na płycie CD (k.20), protokoły oględzin płyty CD (k.25-28) i informację na temat karalności A. W. (1) i A. W. (2) oraz dane osobopoznawcze, które tak co do formy jak i treści nie były kwestionowane.

Sąd pominął pozostałe dowody z zeznań świadków: J. J. (k.200), C. S. (k.198-199), D. K. (k.201), B. F. (2) (k.199), jako nieistotne dla sprawy. Świadkowie ci nie mieli wiedzy odnośnie zdarzeń będących przedmiotem postępowania. Ponadto Sąd uznał za zbędną dla postępowania dokumentację fotograficzną z k.16.

Z przedstawionych dowodów zdaniem Sądu jednoznacznie wynika, że oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów.

Przede wszystkim wskazać należy, że zdaniem Sądu zasadne było podzielenie zachowania A. W. (1) w trakcie zajścia z 6 stycznia na osobne czyny. Jak wynika z nagrania, dochodziło do tych wypowiedzi i ataku fizycznego kolejno, w miarę rozwoju sytuacji. Co do czynu z zarzutu I, to zdaniem Sądu wymagał on zmiany kwalifikacji i opisu. Oskarżony groził pokrzywdzonemu. Okoliczności zajścia, stan emocjonalny obu mężczyzn, wskazujący na skalę konfliktu, który eskalował do przemocy fizycznej, wzbudzał także w ocenie obiektywnej obawę spełnienia groźby. Jednakże pojawiła się ona w toku wypowiedzi jako środek zmierzający do zmuszenia pokrzywdzonego, by pokazał trzymany w ręce przedmiot – wynika to jednoznacznie z całości użytej wypowiedzi. Oskarżony użył groźby, by wzmocnić oddziaływanie na pokrzywdzonego i zmusić go do pokazania przedmiotu – domyślał się bowiem, że jest nagrywany. Zatem chciał przestraszyć K. U.. Zatem zdaniem Sądu, działając w sposób opisany w pkt 1 rozstrzygnięcia, przy braku okoliczności wyłączających winę lub bezprawność czynu, oskarżony wypełnił podmiotowe i przedmiotowe znamiona czynu z art.191§1kk.

Słowa, które w trakcie tej wymiany zdań, jak i w trakcie zdarzenia z 18 grudnia, które też zostało zarejestrowane, skierował oskarżony wobec pokrzywdzonego, są nie tylko wulgarne, ale stanowią obelżywe określenie osoby. Stanowią więc zniewagi. Jakkolwiek oskarżony ewidentnie odbiera zachowanie i słowa pokrzywdzonego jako prowokację, jednakże zdaniem Sądu jest to tylko jego subiektywna ocena wynikająca z niechęci. Ciągłe zwracanie uwagi może i pewnie jest uciążliwe, jednakże nie uzasadnia wulgarności, ani tym bardziej przemocy fizycznej. W trakcie nagranej wypowiedzi pokrzywdzony nie jest napastliwy, używa jedynie nagrywania – przy czym powodem nagrywania jest to i wcześniejsze zachowanie oskarżonego. Zatem reakcje oskarżonego nie były wynikiem prowokacji, ani reakcją na zniewagę czy naruszenie nietykalności wzajemne. Oskarżony używając tych słów chciał dokuczyć, obrazić pokrzywdzonego i wyrazić swoją pogardę i niechęć. Zatem przy braku okoliczności wyłączających winę sprawcy lub bezprawność czynów, dwukrotnie, zachowaniem opisanym w zarzucie II i IV oskarżony wypełnił podmiotowe i przedmiotowe znamiona czynu z art.216§1kk. Z uwagi na tożsamość kwalifikacji, sposobu popełnienia i krótki okres między czynami, czyny te stanowią ciąg przestępstw z art.91§1kk.

W czasie zdarzenia z 6 stycznia 2014 roku, w wyniku eskalacji emocji, oskarżony celowo uderzył pokrzywdzonego otwartą dłonią w głowę, zatem przystąpił do fizycznej przemocy, która nie pozostawiła śladów, obrażeń na ciele – zatem czynem opisanym w zarzucie III wypełnił podmiotowe i przedmiotowe znamiona czynu z art.217§1kk.

Również A. W. (2), bez powodu ze strony pokrzywdzonego- gdyż dopiero przyszedł, nie wiedział, jaka jest sytuacja, naruszył jego nietykalność cielesną, bez zgody pokrzywdzonego i w celu wyrządzenia mu krzywdy, także w ramach sąsiedzkiego konfliktu, by przy tej okazji odebrać mu aparat, którego K. U. chciał użyć dla rejestracji przykrych dla siebie wydarzeń. Opisane przez pokrzywdzonego szarpanie stanowi więc – przy braku okoliczności wyłączających winę lub bezprawność – wypełnienie podmiotowych i przedmiotowych znamion czynu z art.217§1kk.

Wymierzając kary A. W. (1), Sąd miał na względzie, że dopuścił się 4 czynów, poddanych ocenie w jednym postępowaniu, wszystkich na szkodę jednego pokrzywdzonego, w ramach konfliktu sąsiedzkiego – co nieco zmniejsza rozmiar winy, wobec działania w emocjach, choćby nieuzasadnionych i negatywnych. Oskarżony był przy tym karany, co przemawia na jego niekorzyść, chociaż nie przed popełnieniem tych czynów. Na korzyść oskarżonego świadczy zatem jedynie ustabilizowany tryb życia. Wymierzając kary Sąd miał również na uwadze rodzaj czynów i zagrożenie ustawowe dla każdego z nich, co miało wpływ na zróżnicowanie kar. Czyn z art.191§1kk jest najpoważniejszym z nich. Biorąc pod uwagę ilość czynów, podatność na emocje, które nie znikną wobec faktu, że strony mieszkają w jedynym budynku, zdaniem Sądu kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie przyniosłaby efektu. Jednakże przewidziana przez ustawodawcę kara pozbawienia wolności zdaniem Sądu nie jest jeszcze konieczna, co skutkowało możliwością zastosowania art.58§3kk i wymierzenia kary łagodniejszego rodzaju. Zatem za adekwatną karę, która w wystarczającym stopniu spełnia warunki z art.53§1i2kk Sąd uznał karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie. Sąd zastosował w tym przypadku zgodnie z art.4§1kk ustawę względniejszą, którą, wobec wyboru kary ograniczenia wolności, była ustawa wcześniej obowiązująca, która przewidywała jej krótszy okres.

Kierując się wyżej wymienionymi okolicznościami, wymierzając karę za ciąg przestępstw z art. 216§1kk, obejmujący tylko dwa czyny, za karę, która w wystarczającym stopniu spełnia warunki z art.53§1i2kk Sąd uznał karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie.

Za czyn III, polegający na użyciu przemocy, jednorazowym, za adekwatną i spełniającą warunki z art.53§1i2kk karę Sąd uznał karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie.

Łącząc kary, Sąd miał na względzie ich wysokość, różny rodzaj przestępstw, fakt, że kary wymierzono za 4 czyny, z których trzy zostały popełnione w czasie jednego zdarzenia, co skutkowało wymierzeniem kary łącznej poprzez zaostrzenie kary najsurowszej, tj. w wymiarze 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie.

Biorąc pod uwagę rodzaj czynów, a tym samym skutki, ilość czynów, Sąd uznał, że konieczne jest orzeczenie choćby symbolicznego zadośćuczynienia, które wzmocni oddziaływanie na sprawcę, a jednocześnie stanowić będzie odpłatę za doznane krzywdy, przede wszystkim moralne. Zatem na podstawie art.46§1kk Sąd orzekł o zadośćuczynieniu na rzecz K. U. w kwocie 800 złotych.

Także w stosunku do oskarżonego A. W. (2) Sąd zastosował ustawę z daty czynu, gdyż przewidywała korzystniejsze kryteria wymiaru grzywny. Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie sąsiedzki konflikt i emocje z nim związane, jak też niekaralność A. W. (2) i jego ustabilizowany tryb życia. Kierując się kryteriami z art.53§1i2kk Sąd za odpowiednią karę uznał karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda. Oskarżony jest zdolny do pracy, jest więc w stanie ponieść karę pieniężną, której wysokość została ustalona przy zastosowaniu stawki minimalnej.

W związku z wydaniem wyroku skazującego, na podstawie art.627kpk w zw. z art.633kpk Sąd zasądził od oskarżonych zwrot kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa stosownie do ilości zarzutów – zatem - od A. W. (1) w 4/5 części, a od A. W. (2) w 1/5 części. Wysokość opłat została ustalona na podstawie art.2ust.1pkt2,ust.2, art.3ust.1 i art.6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

Na podstawie art.627kpk zasądzono od oskarżonych solidarnie na rzecz K. U. kwotę 756 złotych tytułem zwrotu kosztów poniesionych z tytułu ustanowienia pełnomocnika, których wysokość ustalono na podstawie §12apkt.2ppkt3,pkt7 i §12d rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zw. z §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.